Kahveciler..
YAZIN 'KAHVE MOLASI'NA
Ölümsüzleşin!..

Yazılan, Okunan, Kopyalanan, İletilen, Saklanılan, Adrese Teslim Günlük E-Gazete - Yıl: 2 Sayı: 409

23 Aralık 2003 - Fincanın İçindekiler

- TURNE FOTOĞRAFLARI (3) ... C.Parkan Özturan
- YAHUDİ ÇOCUK-ARAP ÇOCUK OYUNU ... Ahmet Çevikaslan
- Boşvermişiz herşeye kendimizden başka! ... Merve Yıldırım
- O sokaklarda kaybolur gölgeler ... KIRKYAMA HİKAYE TOPLULUĞU
- AYNI AMA AYRI ... Simena Kaynar
- ZAVALLI BİR YOKOLUŞ -7(Son)- ... Ahmet Altan

- Milenyumun Mandalı...Sait Haşmetoğlu
- Dost Meclisi, Tadımlık Şiirler, Biraz Gülümseyin, İşe Yarar Kısayollar, Damak Tadınıza Uygun Kahveler

Sözün Özü

Aptalı sık sık
affetmek onu
ahlaksız yapar.
(Publius Cyrus)

Editör'den : 'Avare' ağzıyla 'Keskin Bıçak'!..

Merhabalar,

Tutamıyorum kendimi kusura bakmayın. Gene dersimiz Popstar, konumuz Bayhan. Nedenini öğrenmek isterseniz lütfen gazeteleri şöyle bir tarayın. Bol yıldızlı ne kadar köşe sahibi varsa çocuktan bahsediyor. Yarışma, müzik, gençlik hiçbirinin umurunda değil. Akıllara ancak şimdi gelmiş gibi yozlaşma göstergesi olarak çocuğu hedef tahtasına koyuvermişler. Canım memleketimin her tarafından mis kokular çıkıyormuş, herşey güllük gülistanlıkmış, yetmiş milyon vatandaş Mozart'tan başka usta, kanaryadan başka kuş tanımıyormuş, sahnede kıçını açan rağbet görmüyormuş, uzatmalı sevgilisini vurduran mafyacık babaları yere göğe sığdırılmıyormuş, hapis yatan başbakanımız, salkımıyla yutan parti başkanlarımız yokmuş gibi, şov dünyasında bir çıkış fırsatı yakalayıp yırtmaya çalışan garip bir genci '*katilsin sen katil kal*' diyerek yozlaşma çarpanı olarak kullanmak için insanda biraz izan olması gerekmez mi?

Kahve Molası Fincanları için sipariş toplamaya başladık. Ayrıntılar için tıklayınız...

Adam bir itişmede katil olmuş, gitmiş yatmış, sonra nice katiller, nice zırtapozlar gibi affedilip çıkmış. Kimileri gibi çıkıp memleketi yönetmeye de talip olmamış, gidip birbaşkasını da boğazlamamış kalkmış önüne çıkan bir şansı değerlendirip yırtmaya çalışmış. Ne var bunda Allahaşkına? Biri çocuğu Necip Hablemitoğlu'nun karşısına koymuş, diğeri Uzanan El'imle aynı kefede değerlendirmiş. Yahu kardeşim bu yaptığınızın meclis önünde soyunan kızı meşhur etmenizden ne farkı var, söylermisiniz. Asıl yozlaşma bu işte. Sıradan bir yarışmada leblebi gibi yenip tüketilecek starlar yaratmak amaçlanırken araya karışmış kendine özgü bir çocuğun geçmişini kurcalamak, hem karşısına koyduklarınıza büyük saygısızlık, hem de o çocuğu gereksiz yere abartmak değil de nedir? Bu yaptığınızı ben de kalkıp ciddi köşelerin yozlaşması olarak nitelendiririm, olur biter. Haa beni kim takar? Kimse takmaz, ama ben de onları takmam. Bayhan'ın cinayetini, Hablemitoğlu'nun katliyle aynı paragrafta yazmayı sadece gündemden ayrı kalıp açığa düşmemek kaygısı olarak değerlendirir ve buna da üzülerek '*medyatik yozlaşma*' yaftasını yapıştırıverirm haddim olmayarak.

Şimdi kendimi Bayhan'ın yerine koyuyorum da aman Allahım. Ben neymişim be abi der, adımın geçtiği her köşeyi çerçeveletir duvara asar sonra karşılarına geçer katıla katıla gülerdim herhalde. Hatta 'Avare' ağzıyla bir 'Keskin Bıçak' tuttururdum ki, duyanların bir kısmı memleketi terkeder, kalanlar da bana yeterdi. Hadi ben yazı yazıp eğleniyorum, siz yazıp para kazanıyorsunuz, adam gibi örneklerle sütunlarınızı doldursanıza Allahaşkına. Bakın sıkıntı çekiyorsanız, hepinizin gözünden kaçan bir başka adamı söyliyeyim size de biraz da onu cilalayın. 'Ajdan' denilen bir soytarı bir haftada 8 TV kanalında 12 programa konuk olmuş farkında mısınız? O da Popstar çıktılarından hem de. Ama anlaşalım bu sefer hedefinize adamı değil, onu konuk eden kaşar starları koyacaksınız. Oldu mu? Hoş olsa da yozum olmasa da...

Bir sonraki sayıda buluşuncaya kadar bulunduğunuz yerden bir adım öne çıkın. Sevgiyle...

Cem Özbatur

MUTLU YILLAR
Kahve Molası

ISSN: 1303-8923

Arkadaşlarınıza önermek ister misiniz?

KISAYOLLAR

SON BASKI

kahvemolasi.com
Arşivimiz
Yazarlarımız
Manilerimiz
Forum Alanı
İletişim Platformu
Sohbet Odası
E-Kart Servisi
Sizden Yorumlar
Kütüphane
Kahverengi Sayfalar
FİNCAN/SİPARİŞ
Medya
İletişim
Reklam
Gizlilik İlkeleri

Kim Bu Editor?

Kahveci Soruyor ?

KAPI KOMŞULARIMIZ

ÜÇ NOKTA Anlam Platformu

www.pcakademi.com

Sahne Tozu : C.Parkan Özturan

TURNE FOTOĞRAFLARI (3)

"Karabasanlar halinde evdeyim." Gereksiz ve korkulu bir telefon çalışı.

ADAM: Evet buyurun erkekler kerhanesi.
T.KADIN SESİ: Kerhane ne demek ne ayıp...
ADAM: Ne demek, kerhane ne demek?
T.KADIN SESİ: Beyefendi, kerhane çok ayıp bir kelimedir ve öyle ulu orta söylenmez.
ADAM: Madem o kadar ayıp, neden bu kadar çok kerhane var ve aşağı yukarı binlerce erkek at sineği gibi camlarında. Demek ki kerhane o kadar da ayıp bir şey olmayıp, son derece karlı bir iş. Hatta milli servete önemli ölçüde katkı payı da var. Hatırlamıyor musunuz, milli pezevenk Manukyan hanım, vergi rekortmeni olmamış mıydı? Hı? Üstelik ben her nedense kendisini yakından tanırdım ve çok kibar bir hanımefendiydi. Bir nevi first leydi.
T.KADIN SESİ: Bunların konumuz ile alakası ne?
ADAM: Bu açıklamalarımın konuyla ilgisini bilemiyorum, çünkü, konuya henüz bir açıklık getirmediniz. Sadece benim evime neden kerhane dediğimin panelini yapıyorduk. Ben size onu şey ettiriyordum. Hal böyleyken, durum şudur. Hanımefendi, günün her saati telefon marifetiyle illa beyin ifal eden bir kadın sesi bulunuyor. O yüzden ben bu adı kendi evim için gayet uygun görüyorum.
T.KADIN SESİ: Aslında çok uygunsuz
ADAM: Aslında çok mu uygunsuz. Neye göre ya da kime göre uygunsuz? Durum ve şekil itibariyle son derece uygun. Af edersiniz ama lafın güzergahını uzatmayıp, telgraf konuşsak? Ne dersiniz. Bence gayet iyi fikir. Siz hangi tip kadınlardansınız acaba?
T.KADIN SESİ: Nasıl yani?
ADAM: İştahla sevgilim olmayı bekleyen, sevgili adaylarından biri mi? Yoksa sevgilim olmuş bedbaht kadınlardan biri mi? Belki de siz, ticari yönden beni kısmi olarak kalkındıran, o kadınlardan birisiniz. Ne dersiniz? Ama ne yazık ki isminizi bilemiyorum. Çünkü ben hiçbir tür sevgilimi, telefonda sesinden tanıyamamışımdır ve bu yüzden hepsini birbirine karıştırdığım için, benim ilişkilerim iki haftayı geçmez. Tam ilişki koyulaşmışken, o sevgililerden biri bana telefon eder. Bende en alakasız bir isimi söylerim. Birden karşımdaki ses, hafif ağlamaklı, inanmıyorum hayatında benden başka biri var, demeye başlar. Ben de tüm sahtekarlığım ve yalancılığımla, ne alakası var yavrucum. Sen benim en birinci aşkımsın der, işi daha da içinden çıkılmaz hale getiririm. Çünkü tüm silahlarını ve kendinden beklenmeyen zekasını kuşanan sevgilim, arifane bir şekilde cümle içindeki o tecaül arif sanatının inceliklerini çakar ve, daha da sümüklü bir şekilde ağlayarak, demek ben birinciyim ha.... Peki o zaman ikinci üçüncü ve dördüncüler kim, der. Artık son derece sıkıldığımı anlayarak, bilemiyorum ki yavrucum. Hiç ismini sormaya vakit kalmadan hep eyleme geçiyoruz, ama 26.sının ismi Cemalifer derim. Sevgilim, son vurucu darbeyi yapar o zaman. Bari adam gibi adı olan bir sevgili bulsaydın. Ben bakarım ki işin içinden çıkamayacağım, öldürücü darbeyi yaparım. Ama sevgilim sende Arzu Yanardağ değilsin ya lan. Daha sevişmeyi bilmiyorsun malak gibi yatıyorsun yatakta, derim ve ilişkiyi kopartırım.
T.KADIN SESİ: Ay çok heyecanlı... Sonra....
ADAM: Ne sonra.. Sonrası yok. İlişki bitti. 24 punto ve italik harflerle son. The end hatta fıne.
T.KADIN SESİ: Telefondaki sesler konusunda çok tecrübelisiniz. Bilin bakalım ben Kimim?
ADAM: Bana kalırsa siz en tehlikeli kadın tipine giriyorsunuz hanımefendi.
T.KADIN SESİ: Aşk olsun neden?
ADAM: Belki de sizinle hiç konuşmadan suratınıza,şakkadanak telefonu kapamalıyım.
T.KADIN SESİ: Aaaaa... Neden?
ADAM: Telefonda sesiniz çok güzel geliyor.
T.KADIN SESİ: Çok teşekkür ederim
ADAM: Aman teşekkür etmeyin, sakın teşekkür etmeyin, en tehlikelisi budur işte.
T.KADIN SESİ: Nedir?
ADAM: Bakınız hanımefendiciğim, telefonda duyulan çok melodik kadın sesleri, bir erkeğe birden bire Emanuelle ile yakın markaj görüşüyormuş hissi verebilir. Ama aslında O kadın fırıncının kızı değildir. Hiç umulmadık bir kumpasla karşı karşıya kalınmış olabilir. Henüz görüntülü telefon icad edilmediği için ya da adi Japonlar nokia stokları tükenene kadar, bize bu yeni buluşlarını sızdırmadıkları için, karşımızdaki kadının 3 çocuk anası ve geceleri net canavarı, kalça göbek birbirine karışmış bir avukat olduğunu bilemeyiz. Bu tatlı kadın sesi size hukuki bir fetiş içerisinde hayatın değişik alanlarından cümleler kurarak, kıçınızdan donunuzu çekip alır gibi, bütün bilgilerinizi alır. Ve sonra sizi beş banka adına kredi kartı borçlarından dolayı, gaddar bir yaz günü, öğleden sonra evinizde yakalayabilir. Bu yakalanan erkek için hiç iyi olmayabilir.
T.KADIN SESİ: E erkek de o zaman borçlarını ödesin ama değil mi?
ADAM: Adam da istiyor ödemeyi. Mümkün olsa... Adam istemiyor mu sanıyorsunuz. Ama adamın işi yok. Piyasa da genel bir işsizlik var. Ama bu kadın avukat, günde üç öğün yemek yiyebilmenin rahatlığı ile patronun yanında yer alır ve oturduğu döner koltukta, bu işsizliğin hiç farkında değildir.
T.KADIN SESİ: Çok akıllı bir adamsınız. Evet ben avukatım ve sizi kredi kartları borçlarınızdan dolayı arıyorum
ADAM: Biliyorum. İş olsun diye lafı uzatıyorum. Sizinle böyle konuşarak, yalnızlık duygumu yok ediyorum.
T.KADIN SESİ: Peki o zaman hakkınızdaki haciz kararını tebliğ etmem gerek Bana açık adresinizi verir misiniz?

ADAM: Hayır
T.KADIN SESİ: Neden?
ADAM: Çünkü adresimi açık edemem. Ayıp bir adresim var. Annem kızıyor, söyleme diyor.
T.KADIN SESİ: Ama borcunuza karşılık size hacze gelmem lazım. ***ADAM:*** Avukat değil misiniz, bana beş çayına bile gelemezsiniz.
T.KADIN SESİ: Ama hukuk....
ADAM: Boş konuşup, kelime ziyan etmeyelim hanımefendi. Yakalarsanız Beni alırsınız. Yakalayamazsanız babayı alırsınız. Öptüm arayın beni anneye babaya selam bağları koparmayalım ve en nihayetinde hayatta başarılar, İcraciyanım.

Yukarıdaki bölüm, Aklımı Karıştıran Çıplak Kadın Portreleri oyunumdan aynen alınmıştır ve aynısı gerçek hayatımda yaşanmıştır.

Geçen Nisan ayında bu oyunu Frankfurt'ta sahneye koyarken, Alman Sosyal Demokrat Parti Milletvekili:
-Gerçekten Türkiye'de hukuk böyle mi işliyor... diye sorduğunda, "evet öyle" demeye utandığım için ve memleketime bok sürmemek için:
-Valla bir türk olarak, türk hukuku ile çok alakam yok ama bankaların halkı darmadağın eden iblislikleri var, deyip konuyu kapadım.

Kapıyı açar açmaz karşı karşıya kaldığım Rana'sız görüntü, bana hayatımın sonun geldiği duygusunu verdi. Çok uyanık zannettiğim ben, sonunda yakayı elevermiş ve yakalanmıştım. Evet olay buraya kadardı. Tamam ben çok önemli değilim ama oyun ne olacak? Halk kapıya gelince ne olacak, halka ayıp olmayacak mı? O bilet paraları nasıl geri ödenecek. Tiyatronun durumu ne olacak... Öleyim ben Allah'ım öleyim şimdi.
-İçeri girebilir miyim?
-E kalkıp uzaklardan buralara kadar gelmişsiniz, beni merak etmişsiniz girin bari.

Beni ve her şeyi bir kenara iterek, kapıyla aramdan geçti, odanın ortasına kadar vardı. Sanki daha önceden biliyormuş gibi. Belki de benim gibi kaç kişi yakalandı burada. Yahu bu gerçek olmasın, bütün bunlar rüyaymış, olsun. Ateş bastı suratımı...

-Bilirsin şekerim hafta içi trafiği. Biraz geç kaldım, seni daha önce karşılamalıydım.

Boş gözlerle kadına bakmayı sürdürüyorum. Kim bu kadın yahu? Daha sabah saatin onu. Hangi geç kalmaktan bahsediyor. Füsun Erbulak mısın sen? Neye geç kalıyorsun? Hayır kadın, senin durumun nedir? Soru bakan ve hiç birinin cevabını bulamayan gözlerime dönerek:
-Kapasana şekerim kapıyı. Durmasana öyle kapı ağzında... derken ayağından çizmelerini çıkarıp, odanın ortalık yerine fırlattı. Çanta başka bir köşeye gitti. Kısa kesim saçlarını elleriyle "oh.." nidasıyla düzelterek, bir poşet tavrıyla koltuğa yığıldı. Çaktırmıyorum. Aslında bu odanın sahibi o, ben ona misafir gelmişim. Tanımlamaya çalıştığım bu kadının, genelde bir Rahşan tarzı var. Fakat en olarak nerden baksan bir onbeş Rahşan'ı yan yana bağlayıp, boy olarakta alttan üstten epey bir sıkıştırmak lazım.

-Hala beni tanımadın ha? Bir gece chatte seninle sabaha kadar konuşmuştuk.
-Yapmışızdır öyle bir hata.
-A, şekerim benimle konuşmak hata mı?
-Yok ne alakası var, yani ben sizi uykusuz bırakamasaydım diye söylemiştim... diyorum ama tamamen sahtekarım. Yani bu kadın uykusuz kalsa bana ne, kalmasa bana ne. Ama bunu direk söyleyemiyorum. Hayatta ben bile utanabiliyorum.

Avukat hanım koltuğa oturunca, bende refleks olarak divanın kenarına iliştim. Bakışıyoruz.. Kadın söze girmiyor bir türlü. Sık sık yaptığımız iş, karşılıklı bakışlar fırlatıp, dudaklarımızı hareket ettirmemek. Tamam da bu sessizliğinde bir yerden bozulması gerek. Birden "eee!" diyeceğim ama ayıp olur diye, söze o girsin istiyorum ya da önden konuşup, açık vermek istemiyorum. Önce o bir konuşsun, eteğindeki taşı görelim, ondan sonra söze gireriz. Allahtan kadın pantolon giymemiş de eteğindeki taşı görebileceğiz.

-Sebebi ziyaretiniz.
-Ben Şeima...
-Yani...
-Şeima işte...
-Ha.. anladım.. Yani tam olarak kimsiniz?
-DSİ'nin avukatı..
-Tamam da benim sular idaresine borcum yok ki.. Benim evimde su yok çünkü..
-İnanmıyorum tanımadın mı beni..
-Neden? Tanımam mı lazım? Çok mu meşhursunuz?
-User olarak
-Af buyurun?
-Seyda yahu, tanımadın mı?
-Haaaaaa.... O Seyda sen misin?
-Tabi ya... Tanıdın mı şimdi?
-Hayır. Ama ben kalkıp bir kahve yapayım.

Anlaşıldı. Bu kadını chatten tanıdığım kesin. Ama hangisi? Telefon marifetiyle, bana ulaşmaya çalışan türk hukuku, başarısız olunca acaba neti kullanıyor olabilir mi? İyi de bu kadın beni nasıl buldu? Onun kulağına benim yerimi kim fısıldadı? Durumu tam anlamış değilim. Sakin durup, ortamı yoklayalım, abuk subuk bir durum olmasın.

Isıtıcıya su koyarken, birden ayağa kalkıyor:
-Ben kahvemi alıp geldim.
-Gerek yok, kahve bol miktarda var.
-A olur mu? Sen misafirsin. Kahvemi getirdim.

Çantadan birinci sınıf bir kahve çıkıyor. Arkamdan yanaşıp, mutfaklaştırdığım cam kenarına bırakırken, vücudunun bazı yerleri, vücudumun bazı yerlerine değiyor.

-Aneee! Bana tecavüz ediyorlar... diye bağırsam bir faydası olur mu? Hiç sanmıyorum. Konuyu değiştirmek için ani bir atraksiyonla kendimi kenara alıp, söze giriyorum:
-Bir misafir beklemediğim için, yanımda sadece bir kupa getirdim. Odada bulunan bardaklarından birini sıkıca yıkasam, olabilir mi?
-Gerek yok şekerim. Ben ikimiz içinde kupa getirdim... diyor. Koca çantasından dava dosyası çıkması gereken kadın, iki tane kupa çıkarıyor.
-Bu senin, bu da benim... Benim olanın üstünde horoz, onun olanın üstünde tavuk var.. Amanin, kesin tecavüze uğrayacağım. Adalet mülkün temeliyse, mülk ben miyim acaba? Yada hukuken, hukuki tecavüzler, hangi davalara emsal teşkil eder. Bu kadar cümle ziyan edeceğime, kısaca "la havle vela..." da diyebilirim aslında. Ne diyeceğimi de bilemiyorum ki, aklım çok karışık. Bu kadının neyin avukatı olduğunu bir öğrensem, bak o zaman tecavüz nasıl oluyor göstereceğim ona.

Kahve suyu ısındı. Kahveleri koyduk. Ben önden, divanın kenarındaki yerimi aldım. Onun da koltuğa oturmasını beklerken, oda geldi yanıma oturdu. Allah'ım bana yardım et, demekten başka çare gelmiyor elimden.

-Biliyor musun, sen çok hoş bir adamsın?
-Hayır bilmiyorum.
-Belki de farkında olmadığın için bu kadar hoşsun...

İğrenç ve aşağılık hissediyorum kendimi. Kirliyim ben. Oğlum geliyor gözlerimin önüne. Ayrıldığım eşim. Aslında sadece yazdıklarıma aşık olan ve bunu kendisine bir türlü itiraf edemeyen sevgilim... Kırmızı kadifesine yaşamımdan kan damlattığım eski tiyatrom. Bütün eskilerim. Daralıyorum. Ve kendimi kaybedip, avazım çıktığı kadar bağırıyorum:

-Kimsin sen Allah aşkına, ne yapacaksan yap. Ama kim olduğunu söyle. Benim sinirlerim o kadar sağlam değil.

Dolu dolu gözlerimin arasından telefon çalıyor. Bir telefona bir kadının şaşkın yüzüne bakıyorum. Şaşkın yüz ifadesinde kalıyor gözlerim...

Belki de plan kestim hayatımda.

C.Parkan Özturan
parkan@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

ANALİZ : Ahmet Çevikaslan

YAHUDİ ÇOCUK-ARAP ÇOCUK OYUNU

Cumhuriyet Gazetesi'nde AFP kaynaklı bir orta sayfa haberi: "Filistinli çocukların oyunu" başlıklı. Haberin solundaki fotoğraf karesinde beş çocuk yer alıyor, karenin en solunda tek çocuk, karşı tarafında da birinin sırtı dönük dört çocuk. Hepsinin elinde de silah var ancak solda tek başına duranın elindeki makineli tüfeği andırıyor, diğerlerinin elindekiler tabanca.

Bu çocuklar savaşıyorlar, oyunları bu. Üstelik birisi vurulmuş taklidi yapıyor ve hepsinin yüzü gülüyor, belli ki bu oyun onları eğlendiriyor. Duruşlarına bakılırsa, solda makineli tüfek taşıyanın, tek başına savaşın bir tarafı, ötekilerin ise savaşın diğer tarafı olduğu anlaşılıyor.

Bunlar; ulusu veya dini ne olursa olsun, Ortadoğu Bölgesi'nin çocukları. Dünyanın en önemli enerji kaynağı olan petrolün bol olduğu ve bu bolluk keşfedildikten sonra da huzursuzluğun eksik olmadığı bölgede büyüyen ve o kültürün hamurundan yoğrulan çocuklar.

Üç büyük din için kutsal kabul edilen, bir de üzerine zengin petrol yataklarına yakın olmasıyla değeri artan bölgede yaşanan kin yeni değil. Amerikan yayılmacılığının bölgedeki Truva atı rolünü üzerine alan ve vaat edilmiş toprakların peşinde koşan İsrail ile sürekli olarak bu topraklardan sürülmeye çalışılan ve arkasına Müslüman ülkelerin desteğini alan Filistinliler arasındaki hınç yıllardır sürüyor. İki tarafın da birbirlerine bakışları, karşılıklı duyguları aynı. Tek fark var: Dünyanın en donanımlı ordularından birine sahip olan İsrail, kendisine taşla, sopayla karşılık veren Filistinlileri istediği köşeye sıkıştırmış, canı istediği zaman ya da her kızgınlığında en gelişmiş uçaklarla bombalıyor. Çoğu zaman düşük düzeyde çatışmalarla giden gerginlik arada bir alevleniyor; taşlar ve bombalar bir kez daha hedeflere yöneliyor.

Bunun doğal sonucu ise savaşın ve savaş psikolojisinin o bölgede yaşayan herkes için olağan ruh hali olması. Belli ki o bölgenin insanları; günlük yaşamlarını ve gelecek beklentilerini savaş korkusu ya da psikolojisi üzerine kurmak zorunda kalıyorlar, yine aynı bölgede yaşayan binlerce çocuk gibi. Dini öğelerle beslenen, emperyalist politikalarla tetiklenen öfke ve hınç duygusu ile savaş ortamı o insanların barınmalarını, eğitimlerini, beslenmelerini, çalışma koşullarını, yaşam kültürlerini vb çok şeyi belirliyor, hatta çocukların oyunlarını da. Bu fotoğrafta olduğu gibi.

Beş çocuk bir araya gelmiş, bir oyun oynuyorlar. Bir grup Yahudi oluyor, diğerleri Arap. Sonra da bir grup diğerini bölgesinden çıkarmaya çalışırken, öteki grup bölgesini savunuyor, ellerinde silahlarla. Önce birbirlerine nefret göstererek karşılıklı kamplara ayrılıyor, sonra ellerine silah alarak kavgaya başlıyor yarının erişkinleri. Üstelik bir hayli de eğleniyorlar.

Savaş psikolojisinin istediği nefret, öfke, kamplaşma, hınç, kavga, silah, yaralanma, ölüm gibi kavramlar onların çocuk kalplerinde çoktan içselleştirilmiş, travma anlamı taşımıyor bu küçük adamlar için. Tam, savaş tacirlerinin istediği gibi.

Etnik düşmanlığın oyun kültürünün içine kadar sinmesi; her gün bu fotoğraflardan bir sürüsünü gören erişkinleri ise hiç mi hiç ilgilendirmiyor, bakıp geçiyorlar. Bir kez daha; dünyanın bir köşesinde çocukların oyunları büyüklerin oyunlarına feda ediliyor.

Sürekli intifadalarda taş atarak, bombalardan sığınaklara kaçarak, askerlerden saklanarak büyüyen çocuklardan da "evcilik" oynamaları beklenemezdi herhalde.

Ahmet Çevikaslan

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kahvecigillerden : Merve Yıldırım

Boşvermişiz herşeye kendimizden başka!...

Yıl 2003. Çok önemli bir misafir geliyormuşçasına günler hatta haftalar öncesinden binbir plan ve hazırlık yaparak karşıladığımız yeni milenyumun üçüncü yılı içindeyiz. Son birkaç yıldır yoğun bir günlük yaşam temposuna kaptırmış gidiyoruz hep birlikte. Zaman öyle akıyor günler öyle geçiyor ki sabah alel acele evden çıkışımızla akşam yorgun argın eve dönüşümüz bir oluyor sanki. Bir bakmışız Pazartesi sabahı olmuş, hafta başı sendromunun klasik "of yine ofisteyim" bunalımlarına girmişiz o günkü iş programına adapte olmaya çalışırken ve bir bakmışız Cuma akşamı gelivermiş de elimizdeki işleri toparlayıp eve dönmek için acele ediyoruz. Yani son dönemlerin moda tabiriyle "bir koşturmacadır gidiyor". İyi de, neyi kovalıyoruz?

Yıllardır iş hayatı içinde olup yıllardır böyle ardından atlı geliyormuş gibi yaşayan insanlar "hayatı yaşayabilecekleri" hiç bir fırsat bulamadıkları bu tempo içinde ellerine tam olarak ne geçtiğini söyleyebilir mi? Para mı? İyi güzel, başarılı ve günde yirmi dört saati az bulan bir iş adamı ya da kadınısınız, aylık kazancınız büyükşehirde bile rahat rahat yaşamaya yetecek düzeyde. Peki, ya paranın satın alamayacağı küçük mutluluklar? En son ne zaman eşinizle ya da sevgilinizle baş başa kalıp onun gözlerinin içine bakabildiniz? İşe ya da işle ilgili birşeylere yetişme telaşı olmadan, sevgilinizin ruhunun sizin ruhunuzla bir olduğunu hissedecek kadar sevgiyle sarıldınız ona? Birlikte yediğiniz son yemeğin, gittiğiniz son pikniğin, izlediğiniz son filmin üzerinden kaç gün, kaç hafta, kaç ay geçti?

En son ne zaman çocuğunuzun elinden tutup parka gittiğinizi, onunla oturma odasında kıran kırana güreştiğinizi, birlikte oyunlar oynayıp çılgınlar gibi eğlendiğinizi hatırlıyor musunuz?

Çocukken bütün sırlarınızı paylaştığınız ablanızı ya da ağabeyinizi son bir hafta içinde ziyaret edebildiniz mi? Ya da en azından telefonla hatrını sorabildiniz mi?

Ya anneniz babanız? Sizi büyütürken kimsenin kimse için yapmayacağı şeyleri yapan, katlanamayacağı şeylere katlanan ve bunların karşılığında da sizden güleryüz ve saygıdan başka birşey beklemeyen o mukaddes insanların elini yakın bir tarihte öpebildiniz mi? Yoksa onları çoktan bir huzurevine yerleştirdiniz de bayramdan bayrama mı ziyarete gidiyorsunuz unutulmadıkları hissini vermek için?

Sevdiklerimizle yapabileceklerimiz düşünüldüğünde bu liste daha da uzatılabilir elbette. Beş on sene öncesine kadar birçok ailenin haftalık programı içinde yer alan, ama günümüzde sadece bayramlarla sınırlanan akraba ziyaretleri de eklenebilir örneğin.

Ne oldu bizlere? Ne oldu insanlara, insanlığa? Bırakın öyle 50'li 60'lı yaşlara gelip de "nerde o eski günler" demeyi, ben şu genç sayılabilecek yaşımda bile görebiliyorum son yıllarda insan ilişkilerinde, sevgide, vefada meydana gelen ve tüm yüreklerde ağır hasarlar bırakan depremi. Giderek yalnızlaşıyor ve kendimizden başka kimseyi önemsemez oluyoruz. Akrabaların, arkadaşların kopması bir yana, aile içinde eşler bile birbiriyle konuşmaz oldu. Biri televizyon izlerken diğeri bilgisayara takılır, ya da biri yemek yaparken diğeri gazete okur, derken gide gide koskoca gün içinde üç beş mecburi cümleyi geçmeyen kısır muhabbetlere mahkum olur toz pembe hayaller üzerine kurulan güzelim evlilikler.

Arkadaşlarımız vardı çocukluğumuzda, gençliğimizde saniyemiz ayrı geçse hasretine dayanamayıp kapılarına dayandığımız ya da Allahın günü telefonunu çınlattığımız. Sonra büyüdük, iş güç sahibi olduk ve unuttuk isimlerini, adreslerini. telefonlarını daha birkaç sene önce yere göğe koyamadığımız o can dostlarımızın. Biz zahmet edip aramadığımız gibi, bize ulaşmaya çalışanlarla da muhabbetimizin çerçevesini daralttık günlük meşgalelerimizi bahane ederek. "Şu an biraz işim var ben seni sonra ararım"lar kılıf oldu "Nerden çıktın be kardeşim bunca dert arasında bir de senin muhabbetini mi çekecem şimdi"lere, ya da zoraki bir "Aa, filancım ne iyi ettin de aradın, valla kusura bakma hep aklımdasın ama"lar ile direkten döndü "Seni aramıyorsam demek ki görüşmeye bayılmıyorum, niye tekrar tekrar arayıp duruyorsun ki"ler.

Ailemizi bile gözümüzün görmez olduğu şu ortamda akraba ilişkilerinin pamuk ipliğine bağlı hale gelmesine hiç şaşmamalı. "Çağırmışlar, gitmezsek çok ayıp olur, zaten takı takmak lazım, sonra hediye verme işi çıkmasın" diye yüzümüzde kiralık gülücüklerle, sıra savma amaçlı gittiğimiz düğünler ve zamanında az çok ilişkimiz, hukukumuz olduğu için merhuma karşı son görevimizi de yerine getirmek zorunda hissederek gittiğimiz cenazeler de olmasa akrabalarımızı yolda görsek tanıyamayacak olduk neredeyse.

Bu konuda bugüne kadar sayfalarca yazı yazıldı. Bunları okuyanların kaçta kaçı o an durup düşünerek, sonraki yirmi dört saatin bütün planlarını iptal edip kendini sevdiklerine adadı bilmiyorum ama bir gün şu ülkede altmış milyon nüfus olarak birbirini tanımayan, selam bile alıp vermeyen altmış milyon birey haline gelmeden önce aklımız başımıza gelir de insanlığımızı ve sosyalliğimizi hatırlarız umarım.

Merve Yıldırım

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

KIRKYAMA HİKAYELERİ : KMKYHT

O sokaklarda kaybolur gölgeler.. : Sedat Tuvar

Aysel gitmiş, yalının müdavimleri ahlaya, ohlaya oyunlarına geri dönmüşlerdi. Gitmek için ayağa kalktığımda Zafer'in yüzünün asık olduğunu farkedip, "hayırdır" dedim. "Hiç yaa, önemli değil, canım sıkılıyor biraz" dedi. Kolundan tutup kaldırdım. Hiç itiraz etmedi, birlikte dışarı çıktık. Gün hala çok güzel cadde yine olabildiğince kalabalıktı. Bir müddet Zafer "baba namı gidiyorsun?" diye sorana kadar sessizce yürüdük, Zaferi unutmamıştım ama daha öncelikle birazda geç kaldığım için azarlayacağını düşündüğüm babam vardı aklımda. "hele ona bir uğrayalım, bir ihtiyacı varsa halleder sonra bir yerde oturup bol bol konuşuruz." dedim. Babam; eskiden çok değişik iş yerlerinin olduğu zamanla ihraç fazlası ve ucuz giyim fuarına dönüşen bir iş merkezinin bodrum katında küçük bir terzihane işletiyor. Yıllar önce elbiseler, paltolar diktiğini, müşterilerini evire çevire ölçülerini aldığında da çok gülüp onun beni azarladığını hatırlıyorum. Her zaman "Şükürler olsun, karnımız doyuyor ya" der. Terzi Hasan denilince akan sular durur mahallemizde. Dedemden kalan üç katlı ahşap evimizi sık sık onarıp, ayakta kalmasını sağlamaktan başka bir derdi olmaz, küçük birikimleri ile mahallede ihtiyacı olanlara giysiler dikip hediye eder. Evlendiklerinde annem bu eve gelin gelmiş, daha iki aylık evlilerken annemin ayaklarına bir şeyler olmuş ve yürüyemiyormuş, bir müdet sonra rahmetli babaannem "ben bu kötürüm gelini istemem" diye tutturmuş, dayılarım gelip annemi evden almış, kendi evlerine geri götürmüşler. Babam, şimdi benim olan odaya kendini kapatıp, aylarca dışarı çıkmayıp ağlamış. O zamanlar pek az evde bulunan pikapta hep aynı pilağı çalmış, "***Ham meyvayı kopardılar dalından, beni ayırdılar nazlı yarimden***" Sonra annem bir sabah "yüce rabbimin hikmeti" yürümeye yeniden başlayıp, gelip çalmış evimizin kapısını, yeniden kavuşmuşlar, bir daha hiç ayrılmamacısına...

Zafer'le dükkana vardığımızda; babamın her zamanki gibi özenle hazırladığı, üzerinde mağaza isimleri yazılı, işlenmiş giysi poşetlerini çabucak dağıttık, işimiz bitince "çıkacağız baba başka bir ihtiyacın varmı?" diye sordum. Bir zarf uzatıp " bunu pazarcı Osmana ver" dedi. Dışarı çıktık, önümüze ilk gelen kafeteryaya girip birer kahve söyledik. "Anlat Zafer seni dinliyorum" dedim. "Bilmemki nasıl başlasam" dedi. Benden "öf be hadi" cevabını alınca devam etti. "Suna'yı biliyorsun.. Biliyorum biraz yaş farkı var, aslında çokta değil yani on yaş kadar" Bu cümleyi duyduğumda, içimde çoktandır var olan ama üstünü sıkı sıkıya kapattığım birşeyler hissediyorum, sızı, acı, şaşkınlık ne biliyim değişik birşey, içim akıyor sanki paçalarımdan aşağı... ne olduğuna anlam veremiyorum. Suna'nın gözleri Zafer'in gözlerinde beliriyor, yutkunuyorum, son söylediği birkaç cümleyi duymadığımı farkedip "yavaş" diyebiliyorum. Ciddi olduğunu, Suna'nında ona kayıtsız olmadığını düşündüğünü, babası olmadığı için bir tek annesine bahsedip ondan da olumlu cevap aldığını, benimde ona destek olmam gerektiğini hatta bizimkilerlede konuşup iki aile birlikte kızı istemeye gitmemizin nasıl olacağını soruyor. Topluyorum biraz kendimi, içimden "sana ne oluyor oğlum" deyip, başını öne eğmiş, bi çare duran benim en değerli arkadaşıma moral verme ihtiyacı hissediyorum. " Ya sıkma canını, neden olmasın, senden iyisinimi bulacaklar, yeterki Suna'nın gönlü olsun. Hem bildiğim kadar Üniversiteye hazırlanıyor, okumayı kafasına koymuş, tamam sen olayı kafanda bitirmişsin ama birde mutlaka kızla konuş derim" Ellerini masanın üstünde kenetleyip söyleniyor.. "Çok düşündüm, onun yaşıtı olsam belki bunu yapabilirdim ama, ama bu yaş farkı utandırıyor beni, sanki direk ailelerle bu işi gündeme getirirsek daha doğru olur gibime geliyor."

Bir kaç saat konuştuktan sonra ortak bir karara varamıyoruz, birazdaha düşünmeye karar verip mahallenin yolunu tutuyoruz..

Akşamın dokuzu olmuş, Şükrü Ustanın lokantasından ışık sızıyor dışarı, belliki muhabbet var, kapıyı çalıyoruz, ustanın mezecisi açıyor, dostlar masa kurmuş, bir büyük rakıyı bitirmiş ikinciye başlamak üzerelerken aralarına bizde ilişiyoruz...

Babamın verdiği zarfı Lastik Osman'a uzatıp "al bakalım, babamdan bir emanetin var" diyorum. Osman biraz şaşırmış görünsede zarfı açıp, içindeki yirmilikleri masanın altına indirip saymaya başlıyor, saydıkça yüzünde oluşan ve giderek artan gülümseme masadaki herkesede sirayet ediyor. Kimse ona takılmadan ben konuyu değiştirmek için Kusto Sami'ye soruyorum "kustocuğum yarınki milli maç ne olur?" Hani soruyu ben sormasam adamın sorudan haberi var diyeceğim... Anında anlatmaya başlıyor.
" 2-1 alırız neden mi? İçime doğuyor, bizim bölük taburda her yıl düzenlenen turnuva da hiç şampiyon olamamış, turnuvanın başlamasına bir hafta kala seçmeler yapılıyor, bölük komutanı gelip antremanları bizzat izleyip beğendiği askerleri asteğmenimize bu çocuğu yaz takıma Mustafa asteğmen diyor. Takıma alınacak son iki kişi belirlenecek o anda asteğmenimiz bana seslendi "Sami gir oyuna" hemen oyuna girdim.. Hangi mevkiye? tabiki forvete.." Bir kahkaha koptu. Hepimizi heyecan sarmıştı, kusto Zafer'den bir sigara otlanıp devam etti.. "Bizim takım bir serbest vuruş kazandı, ceza sahasının 5 metre felan dışından, topu kapıp diktim, rakip dört kişilik bir baraj yaptı, bir baraja baktım bir de dönüp bölük komutanına baktım, ayağa kalkmış belliki gidecek ama kısık gözlerle benim vuruşumu bekliyor.." Lastik Osman ayağa kalkıp sallanmaya başladı, bir yandanda şarkı söyler gibi "hadi vur ağbi, hadi vur ağbi" Kusto hiç istifini bozmadan devam ediyor. "Vurmazmıyım ulan, vurdum tabii" Sonra sustu, hepimizden birden bir "eeeeee" sesi...Kusto yumruğunu sıkıp ayağa kalktı "direkte patladı anasını satıyım" Yuh ulan, vay ayı vay, diyen kahkaha gırla.. Dayanamadım ben sordum "Eee komutan" Kusto elini omzuma atıp devam etti.. "Yıkıldım Cemal'im, diz çöktüm yere, bir müddet sonra saha kenarına döndüm, komutan gitmişti, gitmişti gitmesine ama adam komutan kardeşim, maldan anlamazmı? alın asteğmen Samiyi'de takıma demiş." Bu kez bir alkış koptu .. Baktım Zafer'inde keyfi yerine gelmişti. Hep birlikte hadi be kusto şu şampiyonaya gel... Ne oldu? Oynadın mı? Şampiyon oldunuz gibi sorular yönelttik. Bir sigarada benden istedi, sigarayı ağzına götürdüğünde üç kişi birden çakmak çaktı.... "Uzatmayayım geç oldu" dedi ve devam etti... "Hep yedekte bekledim, takım süper, önüne geleni eleyip finale geldi. Son maç, yenersek bölük tarihinde ilk defa şampiyon olacak, maçta dakika 85 durum 1-1 türübünler tıklım tıklım, asteğmen 70 inci dakikadan beri beni ısındırıyor, ısınmaktan yandım, bir yandanda ödüm patlıyor, oyuna giremeden maçta, turnuvada bitecek diye... Neyse bölük komutanının asteğmene beni işaret ettiğini gördüm, ardından hemen oyuna girdim. Dakika 89 korner atacak bizim Bekir çavuş, bekle yettim çavuşum deyip hızla ceza sahasına doğru koştum, tirübünlerde uğultu iyce artmış, gözüm topta, top süzülüyor ben koşuyorum, top süzülüyor ben koşuyorum, tam penaltı noktası üzerinde herkesle beraber bende yükseldim, çaktım kafayı" hepimiz ayaktayız, gol, gool... Devam ediyor "yok ya direkten geri döndü" hadi ya, genemi be, eeee.... "İçime doğdu kardeşim, benle yükselen herkes indi yere, enayimiyim ben? Bekliyorum havada, işimi şansa bırakırmıyım? Dönen topa bir kafa daha çaktım, goooool."

Şükrü Ustaya yardım edip lokantayı kapattıktan sonra hep beraber alıp sırtımıza denizi, vurduk yokuşa kendimizi, bir bir eksildik sokaklarda, bir bir kayboldu gölgelerimiz kapılarda... En son Zafer kalmıştı yanımda, düşünceliydi yine ama hiç olmazsa umutsuz değildi. Mükemmel Muzafferin evinin önünden geçerken yatak odasının ışığının söndüğünü gördük tutmadım kendimi... "Yahu Zafer bu bizim mükemmel acaba o işide mükemmelmi yapıyordur?

Sedat Tuvar

Devamı varrr...

KIRKYAMA Hikayelerinin tamamını aşağıdaki adreste bulabilirsiniz:
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/ozel/kirkyama.asp

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kahvecigillerden : Simena Kaynar

AYNI AMA AYRI

Seçiminiz köklü bir birliktelik mi? Yoksa gelgit ilişkiler mi tercihiniz?

Yaşamımızın belirli devrelerinde paylaşımcı bazen de kendimize dönük yaşarız. Ruhsal ve fiziksel değişimler zaman içinde farklılık gösterir. Hangimiz hem özgür hem bağlı olmak istemeyiz ki ? İstediğimiz de onu görmek istemedimiz de kendimiz kalmak. Arkadaşlarımızla karışılmadan gezmek kendin istediğin sürece aranmak bulunmak ..

Evlilik nedense kişilere, birbirine sadece bir ev içinde değil de her yerde birlikte olmak şartıyla geliyor. Aslında iki kişinin de farklı arkadaş çevresi, farklı uğraşları, kısaca farklı yaşam tarzı olmalı ve bunları zaman zaman iki kişi istediğinde birleştirmeli.

Asla bu sözümle herkes bildiğini yapsın, kimse kimseye karışmasın şeklinde bir vurgulama yapmıyorum. Sadece her yere eşim yada sevgilim diye taşınmanın yanlış olduğunu, sadece o kişiye endekslenmenin yanlışlığını savunuyorum.

Yaşamımız daha anne karnından çıktığımız andan itibaren birine bağımlı kalmak güdüsü ile doludur. Sonra büyürüz, okulda en sevdiğimiz 1 yada 2 arkadaşımız vardır, diğerlerinin yüzüne bile bakmayız. Her teneffüs yan yana, sırada yan yana vs… Evet daha da büyürüz, hayatımıza aldığımız sevgilimizi her şeyden kıskanırız, bizim tekelimizde bırakırız, onun bizden başka arkadaşları yokmuş her yere birlikte gitmek zorundaymışız gibi davranırız. Halbuki durum bu değildir. Düşünsenize bir kıskaç altında bırakılsak bu bizi rahatsız etmez mi? Bir çoğunuz ama o benim sevgilim tabi ki her yere beraber her şeyi beraber yapacağız diye cevap verecek, belki de ben çocukluğumdan beri bu güdüyle yaşamayı seçmediğimden, ben % 20lik diğer kısma giriyorum, küçüklüğümde hep kendi başıma olmayı seçermişim. Kendi odam olacak, kendi televizyonum, kendi isteklerim vs.. Annem ve babam sık sık iş seyahatlerine çıkmalarından asla rahatsızlık duymamış hatta kendimle kalmanın o dayanılmaz rahatlığını yaşamışım. Tek çocuk kalmayı bile kendi ısrarlarımla aileme kabul ettirmişim. Büyüdükten sonra yine üniversitede ve iş hayatımda da kendimle yaşadım. Sevgililerim oldu tabi ki aynı ama ayrı idim. Bu benim tarzım, istediğimde görüşür istediğimde arkadaşlarımla olurdum. Şimdi mi? Evet evliyim ama seçimimin ne derece doğru olduğunu evliliğimi her gecen gün yaşadıkça anlıyorum. Eşim benim bu durumumu bildiğinden, ben kafama estikçe arkadaşlarımla yemeğe çıkmalarımla, evde dahi kendi başıma kalmak isteyişlerimle beni anlıyor. Hatta bazen eşim de benim gibi davrandığından anlaşıyoruz diyorum. Denemelisiniz, inanın istediğinizde birlikte yapacağınız çok güzel paylaşımların yanında bir de ayrı ayrı alacağınız, alışveriş, eğlence, arkadaş sohbetleri, kendiniz olma zevki sizi mutlu kılacaktır, evliliğinizi yada ilişkinizi besleyecektir.. Diyorum ya ***AYNI AMA AYRI..***

Simena Kaynar

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Marangoz, Bahçıvan ve de Kahveci : Ahmet Altan

ZAVALLI BİR YOKOLUŞ -7 (Son)-

Gelecek

Bu konuda ikinci bir yorum daha yapmak istiyorum. Her ne kadar savunduğu fikirleri güçlü bir şekilde savunuyor ve çok yerde ikna edici olabiliyorsa da, eğer insanın yerini robot alacaksa, bu durumda, robot da insandan evrilmiş, evrim sürecinin bir sonucu olacaktır. Bunu da göz ardı etmemek lazım.

Bir an için endüstriyel toplumun birkaç on yıl daha yaşayacağını, sorunların giderilip sistemin çalışır durumda tutulabileceğini varsayalım. Bu nasıl bir sistem olurdu? Değişik olasılıkları değerlendireceğiz;

Önce, bilim adamlarının herşeyi insanların yapabildiğinden daha iyi başarabilen zeki makineler ürettiğini varsayalım. Bu durumda tüm işler yüksek düzeyde organize bir makineler zincirince yapılacak ve hiçbir insan emeğine gerek olmayacaktır. Bu durumda ya makineler tüm kararlarını kendileri verecekler, ya da bazı kararların alınması için insan denetimi korunacaktır.

Eğer tüm kararları makineler alacak ise, bunun sonucunda neler olacağını bilemeyiz, çünki bu makinelerin ne şekilde karar alacaklaraını kestiremeyiz. Sadece insan türünün geleceğinin bu makinelerin vereceği karara bağlı olacağına dikkatinizi çekerek bu alternatifi geçelim. İnsanların tüm kaderlerini makinelere bırakmıyacak kadar deli olmadığı iddia edilebilir. Biz burada insanların gönüllü olarak gücü makinelere devredeceğinden ya da makinelerin bu gücü zorla ele geçireceğini falan söylemiyoruz. Söylediğimiz, insanın zaman içinde kendisini yavaş yavaş bu durumu kabullenir bir konumda bulması olasılığıdır, başka bir seçenek kalmamasıdır. Toplum ve gereksinimler karmaşıklaştıkça, makineler de gittikçe daha zekileşecek, insan daha fazla kararın makineler tarafından alınmasına izin verecektir. Çünki, makinelerin aldığı karalar, insanların aldığı kararlardan daha başarılı olacaktır. Sonuçta öyle bir an gelecektir ki, artık sistemi yürütmek için gerekli kararlar öylesine karmaşık olacaktır ki, insanlar akılcı olarak bu kararları veremez duruma gelecekler ve ister istemez tüm kararları makinelere bırakmak zorunda kalacaklardır. İnsanlar makineleri kapatamayacaklardır da, çünki bunu yapmak intiharla eş anlamlı olacaktır.

Öte yandan makineler üzerinde insan kontrolu korunabilir de. Bu durumda ortalama bir birey bazı özel makinelerini kontrol edebilir, mesela kişisel bilgisayarı, arabası vs, ancak büyük sistemlerin kontrolu çok az sayıdaki elitlerin elinde olacaktır-aynı bu gün olduğu gibi- ama iki temel farkla. Gelişmiş teknoloji nedeniyle elitler toplum üzerinde daha güçlü bir kontrole sahip olacaklardır, ve aslında insan gücüne ve emeğine gerek kalmadığı için, insanlar sistem üzerinde gereksiz bir yük, bir asalak olacaklardır. Eğer elit acımasızsa, insanlığın yol edilmesine karar verebilir. Eğer insaflı ise, tüm insanları daha az doğurmaya ve çoğalmaya ikna edecek bazı sosyal ve psikolojik propaganda çalışmaları yapabilir, ya da biyolojik bazı teknikler geliştirebilirler ki bunun sonucunda insan nesli yine sona erecek ve dünya elitlere kalacaktır. Veya, eğer elit yumuşak kalpli liberallerden oluşmaktaysa, bunlar insanlığa çobanlık etmeyi seçebilirler. Herkesin fiziksel ihtiyaçlarının karşılandığı, her çocuğun psikolojik olarak hijyenik koşullarda yetiştirildiği, herkesin kendisini meşgul edecek bir hobisi olduğu ve bütün bunlara karşın mutsuz olanlar varsa, sorunlarının bir şekilde 'tedavi' edildiği bir sistemin kurulmasını sağlıyacaklardır. Tabii, hayat öylesine amaçsız olacaktır ki, insanların içlerinde olan güç isteğini yok etmek için psikolojik ve biyolojik olarak bir işlemden geçirilmeleri gerekecektir. Bu işlemlerden geçmiş olan insanlar toplum içinde mutlu olabilirler, ancak kesinlikle özgür olmayacaklardır. Evcil hayvanların durumuna indirgenmiş olacaklardır.

Eğer bilimadamları yeterli gelişmişlikte bir yapay zeka üretemezlerse, hala insan emeğine ihtiyaç olsa bile gün be gün bazı işlemler makineler tarafından yapılmaya başlanacak, böylece gittikçe artan miktarda iş gücü açıkta kalacaktır. (Bunun bu gün bile olduğunu görüyoruz zaten. İş bulamayan, entellektüel düzeyleri, ya da zeka veya ekonomik nedenlerle kendisini geliştirip belli bir konuda yetenekli hale getiremeyen insanlar kendilerini sistemde yararlı ve gerekli kılamamakta, sonuçta da iş bulamamaktadırlar. İş bulabilenlerse, gittikçe daha fazla eğitilmiş, daha yetenekli hale gelmiş, daha güvenilir, uyumlu vs olmak zorunda olacaklardır, çünki her geçen gün daha fazla dev bir organizmanın bir hücresi gibi olacaklardır. Görevleri, gittikçe artan oranda özelleşmiş olacak, böylelikle işlerini gerçek dünyadan kopuk, gerçeğin çok çok küçük bir kısmına konsantre olarak yapacaklardır.

Makinelerin gerçek, pratik önemdeki işleri ele alması ile, insanlara daha az önemli işler düşecektir. İnsanlar birbirlerinin ayakkabılarını boyamak, birbirlerine şoförlük yapmak, birbirlerine el işleri yapmak ya da birbirlerine garsonluk yapmak gibi işerde çalışıp kendilerini meşgul edeceklerdir. Bu bize insan türünün sona erişi olarak, son derece utanılacak, aşağılık bir bitiş olarak görünmektedir, ve korkarız pek çok insan için bu tip amaçsız, zavallı bir yaşam ilginç ve çekici geliyor olacaktır. Bir kısım insan da bu zavallılığa alternatif olarak uyuşturucular, suç, nefret grupları ve benzeri çıkışlara yöneleceklerdir.

Bir ideolojinin taraftar toplayabilmesi için karşı olduğu şeyler kadar, taraftar olduğu şeyler ve pozitif söylemleri de olmalıdır. Bizim pozitif önermemiz 'Doğa'dır. Vahşi doğa, dünyamızdaki yaşamın insan kontrolu ve müdahalesinden bağımsız olarak işleyen bölümü. Endüstri toplumu ile doğaya şimdiye kadar verilmiş olan inanılmaz zararın açtığı yaraların iyileşmesi uzun zaman alacaktır. Endüstri toplumunun ortadan kaldırılması bu yolda atılmış en büyük ve önemli adım olacaktır.

Tarih, aktif ve kendini adamış azınlıklar tarafından yapılmıştır, aslında tam olarak neyi istediğini bilemeyen tutarlılıktan uzak kalabalıklarca değil. Burada insanları ve sistemleri suçlamak yerine, bireyin reklam ve pazarlama endüstrisinin acımasız faaliyetleri sonucunda, aslında gerçekten gereksinim duymadığı pek çok çeri çöpü satın almak durumunda kalmış, buna karşılık da özgürlüğünün önemli bir kısmını yitirmiş bir zavallı olduğunu görmek ve göstermek gerekir.'

Kaczynski'nin manifestosundan aktarmaya gerek gördüğüm bölümler bu kadar. Mini dizimizde böylece burada sona eriyor. Bu yazılar toplu olarak yazılıp yollandığı için, belki bu sayıya ulaşana kadar bir takım değerli katkılar almış bile olabiliriz. Ama ben son bir yorum daha yapmak istiyorum. Her ne kadar savunduğu fikirleri güçlü bir şekilde savunuyor ve çok yerde ikna edici olabiliyorsa da, eğer insanın yerini robot alacaksa, bu durumda, robot da insandan evrilmiş, yani evrim sürecinin bir sonucu olacaktır. Bunu da göz ardı etmemek lazım. İhtimal ki, robot çağı başladığında, yaşamakta olan her bir insanın hafızası bir robottaki hafızaya yüklenecek, böylece robotlar da bir birey olacaktır. Burada eksik kalacak olan yön, şüphesiz ki duygular olacak. Tabii bir robotun hava kirliliği, kuşlar ya da böceklerin hayatı ile ilgilenmesi söz konusu olamaz.. Ayrıca çiçeklere sempati duymasınıda bekleyemeyiz. Yani dünyada amaçlı ya da amaçsız bir faaliyet sürse bile, bu faaliyet insandan evrimleşmiş makinelerce devam ettirilse bile, ihtimal ki, dünya üzerinde hiçbir canlı kalmış olmayacaktır. İşte bana başından beri bu diziye 'Zavallı bir yok oluş' dedirten de bu sondur...

Bitti

Araştırmanın tamamını aşağıdaki adreste bulabilirsiniz:
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/ozel/zavalli.asp

Ahmet Altan
aaltan@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Milenyumun Mandalı : Sait Haşmetoğlu

Milenyumun Mandalı
Sait Haşmetoğlu

Editör'den Önemli Not:Sevgili Sait Haşmetoğlu'nun e-romanı görsel öğelerle süslendiğinden, aşağıdaki adresten tek tıklamayla zevkle okuyabilirsiniz. Üşenmeyin... Tıklayın... Ayrıca bugünden itibaren duygu ve görüşlerinizi yorum olarak yazabilirsiniz.
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/mandal_1.asp

Devamı yok. BİTTİ

hasmetoglu@kahveciyiz.biz

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Dost Meclisi

www.berrincerrahoglu.com

Fotoğraf: Berrin Cerrahoğlu

<#><#><#><#><#><#><#>

Kahve Molası'nın sürekli ve sabit(!?) bir yazar kadrosu yoktur. Gazetemiz, siz sevgili kahvecilerden gelen yazılarla hayat bulmaktadır.
Her kahveci aynı zamanda bir yazar adayıdır. Bu bölüm sizlerden gelecek minik denemelere ayrılmıştır. Yolladığınız her özgün yazı değerlendirilecektir. Siz sevgili kahvecilere önemle duyurulur.
Kahve Molası bugün **3.936** kahveciye doğru yola çıkmıştır.

Yukarı

Tadımlık Şiirler

NİSAN YAĞMURU

Ve kaldırıp ellerini gökyüzüne
şükrederken tanrısına gönül
Uzun bir yolun ardından bir kadın çıkıp geldi
Çiçek gibi açıyordu gülüşü yüzünde
Eteklerinde binlerce çocuğuyla geldi
İnce bir yaprak gibi titriyordu elleri
Ve sevdasız bir yüreği vardı göğsünde
Bir bahar rüzgarı gibi geldi
Yıldızların çizgisiydi suratına yazılan
Kimsesiz bir kader çiziliydi alnında
Hiç bakışı olmayan bir göz gibiydi
Yada hiç oyuncağı olmamış bir çocuk...
Güneş kokuyordu her yanı
O kıştan kaçıyordu
Ben bahardan...

Nisan yağmuru gibi geldi
Her yere yayıldı toprak kokusu
Gökkuşağı gibi baktı yüzüme
Sonra çekip gitti karanlığına
Bana bir tek bahar kaldı geride
Üzeri yıldız dolu bir gece
Tek tek saydım bakışlarını sonra
Tam bir milyon gözü vardı
Ama göremedi yüreğimdeki ateşi
Bir kış güneşi gibi gitti
Hiç ısıtmadan...

Ali Haydar Timisi

Yukarı

Biraz Gülümseyin

Ne güzel paketlemişler!..

Yukarı

İşe Yarar Kısayollar - Şef garson: Akın Ceylan

http://www.infonegocio.com/xeron/bruno/yesno.swf
Trafikte nasıl davranılacağı konusu hep sorun olmuştur. Aslında Türkiyede kanunlar tartışmaya yer vermeyecek kadar net kurallar koyduğu için, bize düşen sadece bu kurallara uymaktır diyorum. Bu animasyon sayesinde, trafik kurallarına uyarsanız başınıza neler gelebileceği konusunda fikir edinebilirsiz.

http://www.katpatuka.org/tr/index.shtml
...Katpatuka Hellen ağzında Kappadokia edilmiş adın, Med'lerce kullanılan ve Pers'lerce de aynen alınan biçimi, Herzfeld'e göre, sonundaki -uka, Ermeni dilinde halk adı, ulus adı türetmek için kullanılan ukh'un Med ağzına uydurulmuş biçimi dir; Med'ler bu bölgeyi IÖ 585'de kendi ülkelerine katmış ve onu, Ermeni dilinde taşıdığı adı (Kat-paduk) benimseyerek adlandırmışlardı...

http://worldzonepro.com/webdude/kozo.html
Edi sağolsun, bizim VADAAAAAAA'nın dayısına benzettiği hippo'cuğun başrolde oynadığı hoş bir reklam filmi. İyi eğlenceler.

http://www.denizce.com/mutlulukdersi.asp
...Eşimle birlikte önünden geçtiğimiz büyük bir alışveriş merkezinin vitrinindeki "Boşaltıyoruz" yazısını görünce, eşimi unuttum kendimi merkezin spor eşyalar bölümüne atıverdim birden. Eşim arkamdan her zamanki "huysuz koca" tavrıyla seslendi: "Hiçbir şeye gereksinimimiz yok ki" dedi...

akin@kahveciyiz.biz

Yukarı

Damak tadınıza uygun kahveler

DNoter v4.0 [71k] W2k/XP FREE
http://www.ruinedsoft.com/dnoter/dnoter_install4.exe
Ekranınızın üzerine post it'e yazılmış notları yapıştıracağınıza, ekranın üstünde herhangibiryere yerleştirebileceğiniz küçük not defterine ne dersiniz? Hatta not kağıdını şeffaf hale getirerek geriplanda görünmesini sağlamanız da mümkün. Küçük ama kullanışlı bir programcık.

Yukarı

http://kahvemolasi.com/sayilar/20031223.asp
ISSN: 1303-8923
23 Aralık 2003 - ©2002/03-kahvemolasi.com
istanbullife.com

Kahve Molası MS Internet Explorer 4.0+ ve 800x600 Res. için optimize edilmiştir.
Uygulama : Cem Özbatur - Her hakkı saklıdır. Yayın İlkeleri